

DIMARTS PASSAT VAIG

TENIR l'oportunitat de participar en la jornada organitzada per la Fundació Everis a Madrid, en què es parlava de les oportunitats per al creixement d'Amèrica Llatina. El panel d'experts, si és que es pot dir així, que ens van oferir és per emmarcar-lo: Alfredo Sáenz, vicepresident de l'SCH; José Ignacio Goirigolzarri, conseller delegat del BBVA; José Manuel Entrecanales, conseller delegat d'Acciona; i Ricardo Lagos, expresident de Xile.

Costa d'explicar el reguitzell d'idees que ens van deixar anar aquests homes en el parell d'hores que van estar parlant. Em va sorprendre la joventut sòlida i sòbria de Goirigolzarri, i sobretot les ganes de parlar de la necessitat de recuperar el gust per combinar adequadament les polítiques econòmiques de creixement estable amb polítiques de redistribució de la riquesa. És clar que parlàvem d'Amèrica Llatina, però no va caldre gaire imaginació per fer el salt cap a Europa.

Alfredo Sáenz és un home molt conegut per tota la gent que es mou en el camp bancari i empresarial. És un veterà i no parla per parlar. Va trufar la seva exposició de referències que transcendien l'espai en què parlàvem. La més important va ser

LECTURES POLÍTIQUES

▶ ANTONI VIVES

'Una idea que convoque a todos'— **píndoles** —

«Ricardo **LAGOS** va dir una frase que val la pena memoritzar: "El **RETO** del político que aspira dirigir un país és **COMPONER** una idea que **CONVOQUE** a todos"»

la referida a la demografia i a la impossibilitat que Europa generi la quantitat de gent necessària per cobrir les àrees de producció de valor afegit necessàries en àmbits com l'enginyeria de sistemes i el programari. Va ser molt contundent a l'hora de requerir polítiques de redistribució que alimentin les classes mitjanes.

José Manuel Entrecanales va sorprendre tothom. És un veritable *tycoon* de l'economia europea i ja veurem fins on arriba

«M'hauria **AGRADAT** tant que algunes persones rellevants a Catalunya haguessin **SENTIT** Lagos! Aleshores s'haurien vist en el **MIRALL** de la **MEDIOCRITAT** de les propostes que encarnen»

— **píndoles** —

el dret general de l'home, sigui on sigui, al desenvolupament.

Confesso que cap al final de la xerrada estava sorprès. La llibertat amb la qual van parlar aquests tres homes contrastava tant amb la tristor que vaig trobar en tornar a Barcelona, encarnada en les declaracions d'alguns dirigents empresarial català que l'únic que demana al nou Govern és... gestió!!

Ricardo Lagos ens va donar la lliçó magistral. De fet, em sembla

que un servidor era l'únic polític infiltrat a l'acte i us asseguro que el vaig escoltar com l'alumne que entra a la classe d'un catedràtic famós per primer cop. Va dir una frase que val la pena memoritzar: «El reto del político que aspira dirigir un país es componer una idea que convoque a todos». És possible dir-ho més simplement? És possible donar la mesura exacta del que s'espera de tots els que ens hem proposat dirigir alguna cosa en aquesta vida? Perquè «componer una idea» vol dir treballar-la des dels principis, construir-la amb altra gent, convertir-la en el gresol d'una societat, d'una ciutat, d'una empresa o d'una entitat.

M'hauria agradat tant que algunes persones rellevants a Catalunya haguessin sentit Lagos amb mi! Perquè aleshores s'haurien vist en el mirall de la mediocritat de les propostes que encarnen.

Entre els Blair, els Pujol, els Khol, els Lagos o els Da Silva i ells hi ha la diferència de les idees, de la convocatòria i de la valentia que van demostrar els ponents de dimarts passat a Madrid. Seria bo que el país desemmascarés tanta mediocritat partidària de la gestió buida. Ens fariem un gran favor.